

Az Értékesítési Főosztály koordinálta a Papíripari Vállalat bel- és külföldi értékesítési tevékenységét.

Feladatai közé tartozott a magyar piac ellátása olyan termékekkel, amelyeket technológiai korlátok vagy kapacitáshiány miatt a vállalat itthon nem tudott előállítani, és meghatározó szerepe volt a KGST országokkal folytatott u.n. kontingens és papíripari választékcseré szállítások szakmai tartalmának gondozása, valamint lebonyolítása egy hatékony együttműködő partnerrel, a LIGNIMPEX külkereskedelmi vállalattal karöltve.

A hetvenes években a Papíripari Vállalat egy erőteljes átszervezéssel finomította a vállalati központ és a gyárak munkájának összehangoltságát. Az Értékesítési Főosztályt és a rostanyagokkal, segédanyagokkal és papírgépi öltözőekkel (szita, nemez) foglalkozó Anyag Főosztályt összevonták, majd ide integrálták a Termelési Főosztályról a papíripari és papírfeldolgozó ipari programcsoportokat is, annak érdekében, hogy a makroszintű termelésirányítás és a kereskedelem egyazon egység keretében működve hatékonyabban szolgálja a gyárak és az egész vállalat működését, továbbá hogy javítsa a felhasználók, a kereskedelmi partnerek ellátását.

A Papíripari Vállalat Kereskedelmi Igazgatóságától elbúcsúzva, 1976-ban vonultam nyugállományba.

A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségénél a Vegyipari Műszaki Egyesület volt első befogadóm 1951-ben, mivel a papírfeldolgozó ipari műszaki szakemberek a Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesületben csak a későbbi években kaptak helyet. Akkor természetesen én is váltottam.

Ma is szívesen beszélgetek korábbi munkatársaimmal és a fiatalabb generációhoz tartozó szakmabeliekkel. Örömmel vettem részt a közelmúltban szervezett papíripari találkón is, amelynek összehívására azt megelőzően magam tettem javaslatot.

Köszönetet kell mondanom a MTESZ-nek, ahol sokat tesznek az újabb korosztályok továbbképzéséért, ellátják tagjaikat a megfelelő szakirodalommal és minket idősebbeket is igyekeznek együtt tartani és foglalkoztatni.

A papírhoz, különösen nyomtatott papírhoz ma is szép emlékek fűznek.

Gazdag minikönyv-gyűjteményem van és a bélyegek szerelmeként ma is aktív tagja vagyok a MABEOSZ-nak.”

Kedves Bandi Bácsi! Köszönjük a beszélgetést és ismételten minden jót, egészséget és sok örömet kívánunk a 90-en túli évekre is!

Lindner György, Kalmár Péter

* * *

Beszélgetés az alapítók és szerzők közül Szilágyi Ottóval

– *Hogy került Ön a Papíriparhoz?*

– Első munkahelyem a háború alatt megszűnt. Második munkahelyem a Fűzfői Papírgyár lett 1946-ban, itt mint üzemírnok dolgoztam. Munkakörömbé belefért a gyár bemutatása azoknak, akiket két példaképem, *Alpár* és *Kunos* főmérnök urak hozzám küldtek. Ezért meg kellett tanulnom a gyártás technológiáját, gépeinek működését is. Ez felkeltette

az érdeklődésemet e számomra új iparág iránt. Továbbképzés céljából beiratkoztam az 1948-ban induló Állami Műszaki Főiskolára, papíripari szakra. Ekkor Fűzfőn már bér- és normakérdésekkel is foglalkoztam. Ehhez Budapesten elvégeztem egy „munkatudományi” tanfolyamot.

– *Hol dolgozott tovább? Tanulmányai miatt Budapestre kellett költöznie!*

– A Csepeli Papírgyárba kerültem, mint a normairoda vezetője. 1949 januárjában ugyan-ezen munkakörrel az EMPI államosított szék-házában működő Papírgyártóipari Központba helyeztek át. Ez év január 1-jén már tag voltam a Papír és Nyomdaipari Műszaki Egyesületben, tagsági könyvem szerint 126-os sorszámmal. Így lettem itt alapító tag. Sajnos, a papíriparból már csak hatan vagyunk mint alapító tagok.

– *Mikor írt először szakcikkeket a folyóiratunkba?*

– Könnyű ennek utánanézni, hisz egyesületünk szaklapja első számtól nyugdíjazásomig bekötte, azóta bekötés nélkül könyvtárban megvan. Első cikkek a munkakörömmel kapcsolatosak voltak. Az első évfolyamban egy cikkem jelent meg „Papirostermi üzemgazdasági vizsgálatok” címmel. A második évfolyamban már három cikkem is megjelent. 1952-ben diplomamunkámmal kapcsolatos cikk jelent meg: A papír enyvezésének elmélete. Még ez évben a tanulmányaim befejezése után a Szolnoki Papírgyárba helyeztek, a gyártás vezetőjének. A szakcikkekben így témát is változtattam. Szolnokon három papírgépre csak egy rostvisszanyerő tölcser működött. Ezért felmértem és elemeztem a hazai rostvisszanyerő tölcserket. 1955. évi szakcikkem így már a papíripari nyersanyagok ülepedési vizsgálata volt. Nemsokára Szolnokon két új rostvisszanyerő tölcserrel helyezettünk üzembe.

– *Szakcikkekén túl a gyár történetével is behatóan foglalkozott. Melyek voltak az állomásai?*

– 1958-ban ünnepelte egyesületünk a 10 éves fennállását. Ekkori ünnepi számban jelent meg a szolnoki gyár történetét bemutató írásom 9 oldal terjedelemben. Ezután gyár- és ipartörténettel többször foglalkoztam. Így pl. az egyik szolnoki újságcikk bevezetője: „1885-ben Szolnokon a mai papírgyár közelében *Baumann Lajos* királyi mérnök lúgos eljárással cellulóz főzési kísérleteket végzett” adtam hírül szaklapunkban. Később *Kner Izidor* szolnoki papírgyár-alapítási terveiről számoltam be. Szolnokra kerülésem után 2 évvel *Molnár Lászlónak* a kísérleti szalmacellulózgyár vezetőjének kezdeményezésére szakmunkásképző

iskolát indítottunk. Oktatási feltételek javítására is egy gyártörténeti múzeumot létesítettünk, később ezt kétszer is bővítettük írás- és ipartörténeti résszel. A gyár területén skanzent is kialakítottunk a korszerűsítések miatt feleslegessé váló berendezésekből.

– *Nemcsak írt, hanem előadásokat is tartott egyesületünkben. Ezek közül nevezetesebb?*

– Talán az 1964 évi témája: Termelőberendezések korszerűsítése. Majd 1978-ban a X. tudományos konferencián korszerű írnyomó papírgép és mázológép témában. 1980. évi előadásomban már a „Szolnoki Papírgyár rekonstrukciójáról” beszéltem. Ezek végeredményeként 1984 szeptember 30-án nagy részvétel mellett jelentést tehettem a rekonstrukció befejezéséről, „Az új papírgép és mázológép üzembehelyezéséről”. Ez Állami Kiemelt Beruházás volt, ami 6 milliárd Ft-ba került 1984-ben. E papírgép most is jól működik.

– *Úgy tudjuk, hogy a Műszaki Egyesület vezetésében is részt vett.*

– Igen. 1963-ban a gyár igazgatójának neveztek ki. Ez egyben azt is jelentette, hogy városunk és egyesületünk vezetésében is tevékenyebben vehettem részt. Több cikluson keresztül változó feladatok ellátására kaptam megbízást. Megyei MTESZ szervezet is megalakult, annak vezetésében is, annak megszűnéséig részt vettem.

– *Társadalmi munkájáért anyagi és erkölcsi elismerést kapott?*

– Igen, rendszeresen kaptam. Talán első volt *Mikszáth Kálmán: A fekete város* című könyvjutalom, melyben az akkori főtitkár, *Morvay Sándor* az alábbi bejegyzést tette: „*Szilágyi Ottó elvtársnak a Papír és Nyomdaipari Műszaki Egyesületben 1954-ben végzett jó munkája elismerésül*”. Számomra emlékezetes az 1959 évi „Import anyag helyettesítése” témájú pályázatom III. díja is, melynek jutalmából egy táska írógépet vettem. Így könnyítettem meg otthoni gépírási feladataimat. Különféle kitüntetésekkel egy fiókom van tele. Benne jelentősebbek: 1969-ben a MTESZ Szakmai Kultúráért ezüst fokozata, 1976-ban a MTESZ Szolnok Megyei Szervezet kitüntetése, 1980-

ban a MTESZ Díj átvétele.

– *Mikor ment nyugdíjba?*

– Utolsó munkanapom a Szolnoki Papírgyárban 1985 május 31-én volt. Ekkor megtartottuk a korábban bevezetett „Fehérmivesség Napját” az iparág részére, e napon

felavattuk „Írás-ipar és gyártörténeti” múzeumunkat is, a másodsorra bővített és a szalmacellulózgyár épületében feleslegesség

váló nagytermében. Ekkor egy órás előadás keretében elbúcsúztam az ipar és a gyár dolgozóitól is, a stafétabotot *dr. Kardos Györgynek* átadtam. Azóta a volt szalmacellulózgyár épülete lebontásra került, a múzeumból kb. egy méter hosszú gyártörténeti anyagot átadtam a helyi levéltárnak, értékesebb makettek a gyár mintatermi kiállításán ma is megtalálhatók.

A MTESZ tagságom két év múlva 60 éves lesz. Ameddig tudok, szeretnék a nyugdíjas találkozókra részt venni, mint ahogy ezt tettem annak megalakulása óta. Jó visszaemlékezni az iparágban eltöltött évekre. Nem volt könnyű, de mégis szép évek voltak ezek. Megérte. MTESZ tagságom szép emlékeket idéz és számomra eredményes, értékes munkával járt.

* * *

Kaptunk és adtunk

Az élet szigorú szabályainak egyike, hogy az ember igazolványainak száma növekedik. Ez egy ideig még örömeket is okozhat, de amikor a növekedés a nyugdíjas igazolvány miatt következik be, kezdődik egy olyan időszak, melynek

kezdetével véget ér az, amit évtizedeken át szeretettel műveltünk, láttuk munkánk eredményét, elismeréseket kaptunk, örök barátságokra tettünk szert és sok kiváló embert megismertünk.

Ennek az átmenetnek vannak nehezen elviselhető velejárói, melyeken jelentősen segít úrrá lenni az, hogy rendszeresen kapok egy folyóiratot. A Papíripart. Mely már 50 éves. Melynek segítségével évtizedeken át új szakmai ismeretekhez juthattunk, tudhattuk, hogy mi újság van a papír világában, de legfőképpen idehaza a kutatásban, fejlesztésben, fejlődésben, az iparág szerkezetében, és

hogyan él, mi történt számos kiváló szakemberrünkkel, vezetőinkkel.

Ez a folyóirat mindig jól támogatta, erősítette iparágunk egyik kiemelkedő vezetőjének azt a gyakran hangoztatott kijelentését, ami szerint az egykori Papíripari Vállalat olyan volt, mint egy nagy család. E folyóirat 50 évére visszatekintve, lelkiismereti okokból nem csak azt célszerű számba venni, hogy mit kaptunk, hanem azt is, hogy innen Fűzfőről mit adtunk e folyóirat segítségével a magyar papíriparnak.

Kézenfekvő lenne 50 év példányainak tartalomjegyzékét átnézve felsorolni azon cikkek címét és tartalmát, melyek Fűzfőről származnak, de a felelős szerkesztő minden bizonnyal megtizedelné azokat terjedelmi okokra hivatkozva. Ezt elkerülendő, csak néhány, számomra emlékeztető szakmai és más eseményről írok, melyek hozzájárulhattak ahhoz, hogy annak idején gazdagítsuk iparágunk szakmai folyóiratának segítségével ezt a már említett nagycsaládot.

Az emlékezet elejére tartozik az a nagy munka, mely a hazai szalmacellulóz-gyártáshoz kapcsolódik. Amikor Fűzfő papírgépei igen gyakran kutatóintézetünk kísérleti gépeivé váltak, annak érdekében, hogy növelni tud-